

מישיבת נפש

מעייני חיזוק וזמנורה מאוצרו של מרן הגה"צ רבי יעקב מאיר שכטער שליט"א

לשון קול
קול "אודיע אמונתך"
בארה"ק - 08-30-20-666
בארה"ב - 605-477-7011
בלאנדאן 44-3003730634

קרבנה | פנימיות הפרשה
אל נפשי | במשנת מו"ר שליט"א

נפשי | שאלות המוגשות
בשאלתי | לפני מו"ר שליט"א

לזעוק את זעקת החיים

נעשים אומללים לנצח, ואומרים שזו רחמנות! נותנים לאדם מאכל ערב ומתוק ונותנים בתוכו סם המות, ועי"ז הורגים אותו לנצח. וכי לזה רחמנות ייקרא!...

"וכשהאדם מתאכזר על יצרו הרי זה הרחמנות הגדולה ביותר, רחמים שאין כמותם. לעתיד יקפוץ באויר מרוב שמחה על שריחם על עצמו במצב שזה נראה כאכזריות - על האלקות שהכניס בקרבו ע"י שהסיר ממנו חלק מאותו תאוה, וראיתי זה מקרוב באיזה מקום פירוש נאה על הפסוק "מי גבר יחיה - ולא יראה מות". היינו מי הוא זה שרוצה לחיות חיים נצחיים ולא רוצה מקודם להתאכזר על עצמו ולהמית את הרע שבו. ובאותה אכזריות התלבש פנחס קנאה בשעה שעשה את הרחמנות הגדולה דקדושה לעקור ערוה מישראל, ואכזריות זו היא הרחמנות הגדולה ביותר לכבוד שמו יתברך על כלל ישראל ועל הבראיה כולה, להסיר חרון אף מישראל ולהשפיע השפעות טובות. ובאמת בסופו של דבר עשה בזה טובה גדולה גם לזמרי בעצמו, שכידוע בזכות זה נכנסו נשמות ברבי עקיבא, ועי"ז עבר על רבי עקיבא בסיון עצום, ורק כל הלילה. וכשעבר הזיכור והתגבר בקדושה עלילתית ותיקן נפשו של זמרי, ממילא נשארה בו נשמתו הגדולה והנוראה של נשיא מישראל, ונתעלה רבי עקיבא יותר ויותר, והכל ע"י התלבשותו של פנחס באכזריות דקדושה, ועשה הצלה גדולה לעד ולנצח נצחים". (אוסף אמרים, קדושה וטהרה, מאמר ב).

צעקות מעורבות ביללות עלו מתוך הבקתה והפרו את השקט של צהרי היום. לעיניו של ילד שובב שהצליח לטפס על הגג התגלתה מידת האכזריות במלוא עוזה.

האב עמד בעינים רושפות אש מול עיני בתו בת השש שרעדה מפחד, פה ושם אף הפליא בה מכה ושתיים אשר הגבירו את יללותיה בהתאם. ואם לא די בכך הצטרפו לכך גם קולותיה של האם שלמרבה הפלא עמדה דווקא לצידו של האב הקשוח.

אוי איזה אכזריות!!!

* * *

באותה שעה ישבו להם ביער חבר מרעים מגודלי פרא, לפנייהם ישב מפוחד בחור מבוגר שהיה נראה כעובר אורח שנקלע למקום שלא ברצונו.

החבורה הרועשת לא מנעה מפיו מאומה, מעדנים וממתקים, בשרים מעודנים וינות משובחים, קינוחים ופירות נדירים מלווים במחולות ותופים.

נראה היה שהעלם חוזר לעצמו, לחייו החיזורות החלו להסמיק, בשרו הכחוש הלך והבריא ופניו החלו להאיר...

אה, כו רחמנות!!!

* * *

ומה היא האמת?

במחזה הראשון היו אלו הורים מסורים שעמדו מול הבת עם שיקוי מרפא עליו שלמו הון ותועפות למען תחיה בתם החולינית. אלא שהפתיה שהתעקשה וסגרה את פיה אילצה את הוריה לזעוק את זעקת חייה ולנסות בכל דרך לפתוח את פיה - למען תחיה!

וביער, היו אלו חבורת אוכלי אדם, שלאחר שהכו את הבחור עד לאיבוד הכרתו, חזרו להעירו ולהלעיטו בבשר שמן ויין טוב כדי שבשרו הכחוש ישוב ויתרפא ובשרו ינעם לפיהם המוגעל - חסד להמיתו.

"מצינו שהתורה משבחת קנאותו של פנחס - הרי למעשה הוא עשה כביכול מעשה נקמה ואכזריות, ומעשה רצח. אלא שבמועל היתה זו הרחמנות הגדולה ביותר.

כי הנה רבינו הק' מביא את הפסוק "ורחמי רשעים אכזרי" ומבאר אותו בליק"מ (ח"ב סי' ח), וזה תו"ד שם: שהסטרטא אחרא מהפכת את הרחמנות לאכזריות, ואת האכזריות לרחמנות - כלומר שלוקחים כביכול רחמנות כזו שעל ידה

• שאלה • נצטוונו בתורה "ואהבת לרעך כמוך" איך שייך לצוות על הרגש שתלוי בליבו של אדם?

תשובה: הרגש האהבה הוא הרגש קשר פנימי בלב, אך הביטוי של ההרגש למעשה, הוא הרצון שלשני יהיה טוב, וזאת יכול אדם לעורר בעצמו, מתחילה במחשבות שהן בבחינת מן השפה ולחוץ, שמשכנע את עצמו כך, כשהוא רואה יהודי הוא חושב "אני רוצה שיהיה לו טוב, שיחיה חיים טובים, שיהיה לו נחת מכל צאצאיו כשתילי יזיתם, שיהיה לו שפע עשירות עצומה וכו'" וכך לחזור על זה במחשבתו שוב ושוב עד שבמשך הזמן זה יחלחל פנימה.

• שאלה • איך אפשר לקיים את זה על אחד שיורד לחיי ומציק לי בדברים קשים?

תשובה: דבר ראשון צריך לדעת שזה מצווה דאורייתא, מצוות עשה מן התורה זה בין אם אני מרגיש ובין אם לא, בין אם זה בא בקלות ובין אם זה בא בקושי רב, והמצווה היא שאם הוא יהודי, אני מחוייב לרצות שיהיה לו טוב בכל עניניו, מה שהוא עושה לי טוב או רע זה עניין אחר. וכשעושים זאת בתור מצווה, אז נופלים כל החשבונות.

וכבר ידועים דברי הרמ"ק בספה"ק תומר דבורה, שדווקא על יהודים אלו מצוות אהבת ישראל גבוהה הרבה יותר כי עי"ז זוכה להדבק במידות העליונות של הקב"ה שגומל טוב תמידי אף לעוברי רצונו.

• שאלה • מה העצה להנצל מריבוי אור?

תשובה: להרבות בלימוד התורה.

העיקר לא להיבהל מהמלחמה

מתוך שיחה לבחורים משיבת מודיץ - כט סיון תשפ"ו

וכן לאכול בדרך ארץ. כך יהודי צריך להתנהג. אם יש לו הנאה, יהלל את השי"ת על כך שזה מרגיע אותו [א"ה]: תשובות בענינים אלו הם לכל חד כפום מדרגתו, וכל ערום יעשה בדת להתקרב ולא להתרחק.

**בישיבה מתפללים בזמן
קבוע, ולא תמיד יש
לכל בחור חשק ומוחין
להתפלל בדיוק באותה
שעה קבועה, איך יזכה
להתפלל בשמחה גם
כשאין לו מוחין?**

'הארה' זה ענין שנמשך מהקב"ה, אנחנו לא שולטים על זה כ"כ. עבודת התפילה פירושו לכוון פירוש המלות מלה במלה, לפעמים מתלהבים, ואח"כ ממשיכין הלאה בפירוש המלות.

העבודה שלנו זה רק התמימות והפשיטות, התלהבות נמשך מלמעלה, אם חושבים שהתכלית הוא רק התלהבות, יש לו צער למה יש לחבירו התלהבות והוא אין לו התלהבות.

התלהבות היא מתנה מלמעלה, העבודה שלנו הוא לומר מלה במלה, עברי עם טייטש.

**יש כמה בחורים
שמשיכמים בשעה חמש
לפנות בוקר, והם שואלים
מה עדיף, לקום לפנות
בוקר ולהשלים שנתם
בצהריים, או לקום רגיל
וללמוד בצהריים.**

יתנהג כדרך העולם.

**ואם יש קבוצה בחורים
שמתנהגים כך וקבוצה
שמתנהגים כך, מה יותר
טוב?**

ידוע איך הוא סדר העולם. ולפעמים כשרוצה לעשות דבר שהוא יוצא מן הכלל, יעשה כן רק לבילי שישי.

השי"ת יעזור שיהיה לכם מנוחה במח ושמחה בלב, ותעסקו בתורה ובתפילה כראוי, ותראו שסוף כל סוף יעזור לכם השי"ת בכל הברכות והישועות. אמן.

**איך אפשר להתחזק
בשמחה לאחר נפילה
וכשלון ח"ו.**

אנחנו במלחמה, בקרב. אדרבה כשיש לאדם צער מהנפילה, זהו סימן טוב. חלילה אם אינו מצטער, המצב מר וקשה. אך כשיש לו צער, סימן שהוא באמצע המלחמה, ובוודאי יכבוש את המלחמה. העיקר לא להבהל מהמלחמה.

דרכו של אדם שהוא הולך ומזדקן, אם אתם רוצים להרגיש טוב ולחיות חיים טובים לעת זקנה, עמדו על שמירת הברית במסירת נפש, אח"כ זוכים לשמחה ולגיל לעת זקנה שזכיתם בשנות הנעורים להלחם על הקדושה. אבל חלילה אם נכשל ונופל וכבר אינו מצטער על זה ח"ו, אז הוא חי במרירות נוראה. לעומת זאת אם כן מצטער וממשיך ללחום, יזכה לשנות זקנה מאושרים, ויחיה באושר ושמחה על שזכה לנצח את המלחמה.

**אם הקב"ה עושה הכל
לטובה, איך נוכל להתפלל
שהמצב ישתנה לטובה,
והרי גם המצב הקשה הוא
לטובה?**

אנחנו לא פילוסופים. אל לנו לחקור חקירות. הקב"ה רוצה שנתפלל על כל דבר, כך נהגו אבותינו ורבותינו, מצד אחד משתדלים לעמוד במלחמה, ומאידך מתפללים ומבקשים ברחמים ותחנונים. צריך לעשות מה שצריך ולא לחשוב מחשבות מיותרות.

ואם מקבלים מכה במלחמה, צריכין להכות בחזרה ולשמח בכך. והעיקר להמשיך את המלחמה בתמימות ופשיטות, ובוודאי נזכה לנצח את המלחמה בעזר השי"ת.

**בחור עובד ה' שרוצה
מפעם לפעם לאכול מיני
מתיקה להחיות את נפשו,
ולכאורה הוא תאוות עולם
הזה, האם צריך שיהיה לו
חלישות הדעת מזה?**

חס ושלום זה לא ירידה. אלא שישתדל לא לאכול הרבה, רק באופן הממוצע.

כצאן אשר אין להם רועה

על הכתוב "יפקוד ה' אלקי הרוחות איש על העדה" דרשו חז"ל (רש"י במדבר כו יז, והוא מילקוט שמעוני אות תשע"ו) "אלקי הרוחות, למה נאמר, אמר לפניו: רבש"ע גלוי וידוע לפניך דעתו של כל אחד ואחד, ואינן דומין זה לזה. מנה עליהם מנהיג שיהא סובל כל אחד ואחד לפי דעתו" היינו שיכול להלך כנגד רוחו של כל אחד ואחד.

ויש מדייקים (עין לב שמחה - גור פנחס תשד"ם) על המשך הפסוק "ולא תהיה עדת ה' כצאן אשר אין להם רועה" דלכאורה תמוה קצת, והרי מדרך העולם הוא שלצאן יש רועה, והיה לו לכתוב ולא תהיה עדת ה' כצבאים וכחיות השדה, שלהם אין רועה.

וראיתי מובא מאדמו"ר פולין שאמנם לפי האמת אין לצאן רועה כדקא יאות, כי הרועה אינו ממינו של הצאן, ואך את טובת עצמו הוא דורש ברעותו את הצאן. ולכן בנוגע לרעות את צאן עמו: אמר הכתוב, יפקוד ה' "איש" על העדה, דהיינו איש ולא מלאך, שמנהיג יהיה ממין העדה ממש, ולא כמו צאן שאין הרועה ממין הצאן, לכן יפקוד ה' איש שיהיה מרגיש אותם ויודע את הלך רוחם, ומדוייקת היטב דרשת חז"ל "שיהא סובל כל אחד ואחד לפי דעתו", היינו מכיון שהוא איש כמותם, הוא יוכל להבינם היטב ולסבול את דעתם.

(ונכתב בספר - ח"ב מאמר שפלות מתוך גדלות)

איש אשר רוח בו

אליבא דאמת, זהו שורש ויסוד סגולה כח 'צדיקי וגדולי ומנהיגי הדור', שהם דבוקים בתורת ה' יומם ולילה עם דביקות נפלאה, כמ"ש בווהר (אדרא וזטא רפה ע"א): 'בחד קטירא' - בקשר אחד; כתיב 'ורוח אלקים מרחפת על פני המים' - זהו התורה הקדושה - 'אין מים אלא תורה' (ב"ק יז ע"א), על כן הם מלאים עם 'רוח אלקים', על כן יש להם הכח להמשיך להמקורבים שלהם 'רוח חיים דקדושה', אשר הם מעוררים את 'הרוח דקדושה' אשר מונח ותפוס בתוכיות נשמת ישראל, אשר המעברים אשר עוברים על נשמותיהם מסתירים ומכסים את 'הרוח דקדושה'.

והם ממשיכים לכל אחד ואחד ישראל אשר מאמינים ומקורבים אצלם 'רוח חדשה', רוח אשר ממש לפי בחינתם, ועי"כ הם ממלאים עם לב ומח חדש לעבודת השי"ת לפי רוחם.

וכמו שאנו רואים שהקב"ה ענה למשה רבינו יש ממשך אשר ינהג את הכלל ישראל לאחר פטורתך, ואמר לו (במדבר כו יז): 'קח לך את יהושע בן נון - איש אשר רוח בו', וציוה לו 'וסמכת את ידך עליו' אשר זה יגרום שיתוסף לו רב חילו וגבורתו לחזק ולעורר את 'הרוח דקדושה'. וכמ"ש על יהושע בן נון לאחר שאכן נעשה מנהיג על כלל ישראל (דברים לד, ט) 'ויהושע בן נון מלא רוח חכמה' כי סמך משה את ידיו עליו.

וכמו שאמרו חז"ל (במדבר רבה כא, טו; ספרי פינחס ט) על "איש אשר רוח בו" - 'שיועד להלך נגד רוחו של כל אחד ואחד', והפשט: שהוא המנהיג אשר יכול למלא לכל דורש ומבקש ה'רוח החיים' מה שנצרך ממש לפי בחינתו.

(יפה ירושתינו - משיבת נפש אות כ"ד)

בקנאו - ולא כיליתי

טובתן של רשעים

בדוגמאות רבות לאין ספור ניתן להמחיש ענין זה כיצד היצר הרע מתלבש במצוות, גם בעניני הכלל וגם בעניני הפרט, ונציג כמה מהם הבולטים ונראים יותר לעין:

ידועים ומפורסמים הדברים בארצות הגולה ובארץ ישראל, שבכל מקום שהיו רבנים ומנהיגי אמת, היו מבינים כיצד לעמוד בפרץ ולגדור גדרים בכל מיני פרצות שכמעט לא הייתה עיירה אחת ועיר בישראל שלא הייתה נגועה בהן, והסטי"א ברוב ערמתה מתלבשת תמיד באנשים רשעים, המתחזים כאנשי חסד ורחמים, ומציגים עצמם כעסקני ציבור נאמנים הדואגים את טובת הכלל, אף שבאמת כל כוונתם אינה אלא להעביר את ישראל על דתם, לנתקם משרשם הקדוש ולעקור את הניצוץ הקדוש שבהם רח"ל, אך כאמור מנהיגי האמת נחונו בבינה יתירה לגלות את פרצופם האמיתי ולדעת כיצד ללחום בהם.

ואכן במקומות שהרבנים רובם תבונתם ודקות שכלם הבינו את המתרחש, לא הייתה שליטה לעסקנים צבועים אלו, וסיהרו את הכרם מזמורות זרים ושמרו על גדרי הדת והקדושה. אך למגינת הלב התלכשה הסטי"א גם באנשים כשרים וצדיקים, שהיצה"ר הטעה אותם שמצוה לעמוד לימין אלו הרשעים.

שהרי אנשי חסד ורחמים המה, והיה נדמה להם כי אין כוונתם אלא לטובה, לזכות את ישראל בהשפעות טובות. וזו היא דוגמא מוחשית איך שהיצה"ר מתלבש במצוות באופן שעלול לעקור תורה מישראל ח"ו [...].

מצוה לשנאם ולהתקוטט עמהם בכל מה שיוכל

ולעצם הענין בדרך ההתייחסות לרשעים משנאי הדת, מבואר במשנה ברורה ובביאור הלכה. דעל דברי הרמ"א (או"ח סימן א סעיף א) "ולא יתבייש מפני בני אדם המלעיגים עליו בעבודת השי"ת", כתב המ"ב (סק"ה) בשם הב"י: "ועכ"פ לא יתקוטט עמהם", אמנם מציין הוא שם בביאור הלכה בזה"ל: "דע דהב"י לא איירי כי אם במצוה שהוא עושה לעצמו ובני אדם מלעיגים עליו, או בודאי אין לחוש כלל ללעגם ולא יתקוטט עמהם, אבל אם הוא עומד במקום שיש אפיקורסים המתקוממים על התורה ורוצים לעשות איזה תקנות בעניני העיר, ועי"ז יעבירו את העם מרצון ה', ופתח בשלום ולא נשמעו דבריו, בכגון זה לא דיבר הב"י מאומה, ומצוה לשנאתם ולהתקוטט עמהם ולהפר עצתם בכל מה שיוכל.

ודוד המע"ה אמר (חלה"ס קל"ע כ"א) הלא משנאיך ה' אשנא ובתקומיך אתקוטט תכלית שנאה שנאתים", ע"כ.

וצריך להוסיף כי דבר זה אינו נכלל בגדר תוכחה, כי על רשעים אין מצות תוכחה כלל, וזהו נכלל בגדר של 'עשו סייג לתורה' (אבות פ"א מ"א), 'עשו משמרת למשמרת' (מו"ק ת.), כדי שהסטי"א לא תסתפח בנחלת ה', ועליהם נאמר 'ובתקומיך אתקוטט', והוא ענין אחר לגמרי, כדי לשמור על כרם ישראל שישאר בטהרתו ולא ישלטו בו ידי זדים.

והדברים ידועים לנו היטב פה בארץ הקודש, ישנם דוגמאות לרוב מהחורבן הנורא שהצליחו פורקי העול הציוניים לחולל, אלא שדבר מינקותא מדכר יתיר, ודכירנא מימי ילדותי, שהדבר הכה גלים בירושלים...

חורבן העיר צפת

והדברים ידועים לנו היטב פה בארץ הקודש, ישנם דוגמאות לרוב מהחורבן הנורא שהצליחו פורקי העול הציוניים לחולל, אלא שדבר מינקותא מדכר יתיר, ודכירנא מימי ילדותי, שהדבר הכה גלים בירושלים. וגופא דעובדא הכי הווי; בימים ההם היתה עיר הקודש צפת עיר חסידית במלוא מובן המילה (א הייליגע חסידישע שטאט) שם דרו מסלתה ומשמנה של עדת החסידים, יהודים צדיקים יראים ושלמים העובדים את קונם ביגיעות עצומות, עיר של תורה וצניעות בתכלית, כולם מלובשים במלבושי הישוב הישן קאפטענעט ויארמולקעס. אולם דוקא בין מנהיגי העיר שגם הם היו יראי ה', היו כאלה שהיו משוחזים מפעילות ההנהגה החילונית עבור בנין ארץ ישראל ושהשפיעו טובות על אחינו בני ישראל העניים והנצרכים, אי לזאת פתחו בפניהם את שערי העיר צפת, שיעשו בה כרצונם. ולדאבון הלב המציאות המרה הוכיחה שהדור הצעיר

פרקו מעצמם עול תורה והפכו לחילונים גמורים רח"ל.

אמי מורתי ע"ה, לפני ששים וחמש שנה נסעה למירון ולפני שהגיעה למירון נכנסה לצפת, כמנהג הימים ההם, לקנות מזון וצידה בעבור השהיה במירון שהיה כבר ללא שום אפשרות של קניית מוצרי מזון. כאשר חזרה ממירון סיפרה לי, כי לבה נקרע לגורים בראותה נשים זקנות צנועות ויראות ה' העוסקות במשא ומתן באמונה, ועל ידם עומדים בניהם ונכדיהם בפריצות ובגילוי הראש. הדבר בלט מאד, וועזע כל לב ירא ה', כיצד הצליחו בשוחד של "התלכשות במצוות" של בנין אר"י וצדקה, להטות לב הצעירים מהדרך הישרה, ורבים חללים הפילו רח"ל.

חכם הרואה את הנולד

זכרני גם מימי ילדתי בירושלים העתיקה ת"ו ערש מולדתי, המרא דאתרא היה הגאון החסיד הישיש רבי ישראל זאב [וועלוול] מינצברג וצ"ל. פעם נכנסו אליו נשים מארגון "ועד הקהילה" שהוקם ע"י החילונים כדי לעזור ולתמוך בעניי ירושלים ובמשפחות במצוקה. בהכנסם אל הרב מינצברג ביקשו ממנו שיאפשר להם להקים בית-תבשיל לכל ילדי התלמוד-תורה החרדים שבירושלים העתיקה, שברובם היו מבתים עניים מרודים שהתכלכלו על לחם צר ומים לחץ, וחוסר התזונה ניכר היטב על פניהם החזרות של הילדים, וניסו לשדל את הרב ולשכנע אותו כי הדבר יהיה לטובה והרווחה גדולה לילדי ישראל העניים. רבי וועלוול לא התרשם מהצעתם הנדיבה כביכול, ובהיותו רב ומורה הוראה ותיק השיב להם אך זאת: חז"ל אמרו "כל טובתן של רשעים רעה היא אצל צדיקים".

מביתו של רבי וועלוול יצאו הם אכן בבושת פנים. אך בעוה"ר צלחה מזימתם במקומות אחרים, שם השפיעו שהילדים החרדים יבואו לאכול בבית תבשילם, ואף הביאו שם מורים בעלי השקפות הרסניות שהשפיעו שם את דעותיהם ה"י, ואי אפשר לתאר ולשער את התוצאות הנוראות והאיזמות שנגרמו באמצעות ה"טובות" הללו. אם בתחילה דמיינו ההורים ומנהלי המוסדות שאך את טובת הילדים הם דורשים, בהיותם מתלכשים במעטה מצוות הצדקה והחסד והדאגה לשלום ילדי ישראל כביכול. הרי ברבות הזמן טפחה המציאות על פניהם וראו בעליל מה הייתה מטרם האמיתית רח"ל.

(מתוך הספר דרך כוכב - עמוד קמז)

ובריתי נאמנת לוי

ב"ה יום ב' כ' אדר ב' תשל"ב ירושלים עיה"ק ת"ו בכ"א

שבשמים הוא ע"י שמירת הברית, וע"י הצדיק המנהיג ישראל ומקרבם לאביהם שבשמים.

וכן בסוף סי' ל"ו מביא רביה"ק - שההבדל בין 'אחד' לאחר, שזה עיקר ההבדל בין ישראל לגוי, הוא הקוצא דאות 'דל"ת', וזה קדושת היסוד, ע"ש.

ובסי' י' מביא כי הקוצא דאות דל"ת, הוא הצדיק. כמבואר בליקוטי הלכות, שעיקר סוד אחדות הבורא ית"ש שמושל בכל - עד אין קץ ואין תכלית - בלי שום שיתוף של דרך הטבע כלל שזה עיקר אמונת היחוד. כל זה מגלה הצדיק, והוא אשר מאיר את האמונה הזאת בישראל. כי כלפי הבורא יתברך שמו, הנסים הגדולים ביותר, וכל הדברים הנעשים ע"פ דרך הטבע - כלפי השי"ת אין שום הבדל, כי הכל מאתו ית' לבד לבד, ועיקר ההבדל הוא כלפי הנבראים, שכשאינם זוכים, מתלבש להם בדרך הטבע, שהוא בגימטרי 'אלקים'. ומי שהוא שוטה מסתכל ח"ו על הכסוי והטבע.

והצדיק מאיר עיני ישראל לדעת את האמת, את הקוצא דאות ד', שהכל מאתו האחד' בלבד בלבד.

וכל זה מקושר לבחי' יציאת מצרים, לצאת מהתאוות ומהכפירות, כי ברית ואמונה תלויים זה בזה, כמו שכתב רביה"ק בלקו"מ סי' ל"א (אות ג'): "אין קיום אמונה אלא ע"י בחי' ברית, בבחינות וברית נאמנת לו" (תהלים פ"ט).

ויהי רצון שנוכה לאמונה הק' וסוד הייחוד בתכלית השלימות, ולקדושת היסוד בתכלית השלימות, ולהמליכו ולייחדו ית"ש.

יעקב מאיר שכטער

אל כבוד ידיד נפשי היקר הותיק וחסידי מו"ה... שליט"א ושלמיה ישגא לחדא עם כל אשר אתו ועמו ה' עמהם יחיו ויתענגו על רוב עוז ושלום.

ראשית הנני בזה להודיעו שהגיעני אגרת... ויהי רצון שנוכה להמשיך עלינו מקדושת החג הזה, חירות מהרע והתאוות, שלא להיות בבחי' 'עבד למלאות תאוותי' [...] כי הבע"ד מדמה את התאוות שכאילו אם האדם ילך ח"ו אחריהם יהי משוחרר, כמו שכתוב ברש"י בראשית, שהעולם הזה נברא בה"א הפתוחה מלמטה (רש"י ב, ד), אבל האמת אינו כן, כי אז התאוות שולטות על האדם, והוא כעבד להם, וכל הצרות ח"ו יש להאדם מהתאוות, כי אם ה' האדם משוחרר מגאוה ומתאוה כמה היתה דעתו מיושבת ובת חורין.

וזה בחי' מה שאמרו חז"ל (אבות ו, ב) "אין לך בן חורין אלא מי שעוסק בתורה", כי מכיון שהתורה הק' היא תבלין להיצה"ד (קדושין ל:): להרחיקו ולכלותו, עי"ז עולה מעבדות לחירות ומשעבוד לגאולה.

להוסיף קצת על התורה שהזכרת (לק"מ תורה כט, אות ב, ג). רבינו הק' מפרש ש'נשר' (שנאמר בו 'כנשר יעיר קנו') הוא בחי' צדיק שמעורר המוחין 'חכמה ובינה' כי 'קנו' דא קנה חכמה קנה בינה). ואח"כ מבאר רבינו ש'נשר' הוא בחי' ברית (ע"ש באות ד'). ועי"ז מובן מאד הלשון "ואשא אתכם על כנפי נשרים ואביא אתכם אלי" (שמות יט, ח), היינו שני נשרים, צדיק ושמירת הברית, עי"ז 'ואביא אתכם אלי' - כי עיקר התקרבות ישראל לאביהם

נפשות חסידיו | סיפורים ולקחיהם | מאת מו"ד שליט"א

ויהי אחרי המגפה

הונה לאחר מעשה נורא התעוררו כמה מהם והתחילו להופיע בבית הכנסת, כי הדבר הקיץ את האמונה הרדומה שבהם. והתבטא אז איזה אדם גדול שאם כל אלו שנתעוררו לתשובה ע"י המעשה הנורא הזה יעזבו את לימודיהם הרעים, את ספרי הכפירה והספרים החיצוניים, כי אז יישארו בעלי תשובה גמורים לתמיד. אבל אם ימשיכו את לימודיהם באוניברסיטה שלהם, ישובו כולם לקיאם ולדרכם הרעה.

כי גם נס או תופעה בלתי טבעית לא נעשה כי אם לגרום להתעוררות, אבל לא עובר זמן רב והבלי העולם הזה מתגברים על ההתעוררות הארעית, ה"י.

שמעתי מהרה"ח רבי אלעזר מרדכי ראזענפעלד זצ"ל, שבאיזה גימינאסיע [אוניברסיטה], כמדומה בליטא, לשם נקלעו גם מבחורי ישראל רח"ל, היה בחור שאיבד עצמו לדעת רח"ל, ולאחר שקברוהו שמעו את קולו בוקע מהחדר ששם התאבד בצעקות גדולות, וחרדה גדולה אחזה בחבריו, וכמעט שפחדו להכנס לכל אותו בנין.

אחר כמה ימים בא בחלום לאחד מחבריו וגילה לו שבאותו חדר נשאר מעט דם, ואם לא יקברו את הדם לא ישקוט מהקולות. וכן הוה שמצאו הדם וקברוהו וקולו נדם.

ניצוץ אחד! | ניצוץ קודש ממאמרי ומכתבי מורינו שליט"א

האדם מדמה שהתאוות משחררים אותו - בפועל הוא להיפך - הגאוה והתאוה רק משעבדים אותו